

У 2011 р. деякі студійці поїхали з міста, і акторський склад знову зазнав змін. Тепер виставу грали: Максим Везденьов, Степан Пасічник, Катерина Бакай та Анна Дарморіз. Перший блок поезії було розкладено на усіх чотирьох, а в другій частині К. Бакай сольо читала поему «Циганська муза».

Однак за деякий час А. Дарморіз і М. Везденьов пішли з театру “Post scriptum”, і грати цю виставу стали удвох С. Пасічник та К. Бакай. Так відбулася чергова редакція вистави.

Невдовзі С. Пасічник та актори театру долучилися до участі в масових конструкціях, створюючи собою «хор», який то виринав з-за лаштунків у сценічний простір, то зникав. Часто хор користувався на сцені справжнім возом, який був яскравим елементом сценографії. Акторський склад хору вистави часто змінювався, але вибудувалася чітка ігрова конструкція, в яку за короткий термін міг вписатися актор чи актриса. Саме ця редакція вистави «Циганська муза» існувала до початку повномасштабного вторгнення РФ в Україну, коли театр призупинив свою діяльність.

Від навчання до розквіту професійної кар’єри С. Пасічника ця поема була поряд з митцем. Вона є класичним прикладом поезії, з якою акторові, на думку Степана Володимировича, можна опанувати основи поетичного слова. Він вважає роботу з поезіями Ліни Костенко одним із невід’ємних інструментів у вихованні актора, його слуху. Сюжетність, образність, драматизм та драматургія матеріалу не залишала режисера байдужим, а спровокувала на нові проби. С. Пасічник вважає, що текст у п’єсі — це та ж сама поезія, тільки без рими.

*М. Шур*

## **Т. ШЕВЧЕНКО НА ТЕАТРАЛЬНІЙ СЦЕНІ В КОНТЕКСТІ СУЧАСНОЇ УКРАЇНИ**

*М. Shchur*

### **T. SHEVCHENKO ON THE THEATRE STAGE IN THE CONTEXT OF MODERN UKRAINE**

Звертатися до творчості Т. Шевченка — це не тільки згадування своїх класиків до річниць їх народження, а й осмислення того, що вони хотіли донести до свідомості майбутніх поколінь України: програмні дії задля виборювання своєї незалежності від одвічної імперської залежності.

Ми звертаємось до мистецтва в часи негод за духовною та моральною підтримкою. І це дає нам можливість простежити той період, у який жив класик нашої літератури та порівняти історичні умови, у яких він творив, і проаналізувати той спадок, який він залишив майбутнім поколінням українців у своїй творчості.

Т. Шевченко як ніхто інший дає нам настанови на наше життя, починаючи від «Заповіту» і завершуючи таким складним для усвідомлення трактуванням «Великого льоху». Тому в часи негоди, якою стала для нас сучасна велика війна з одвічним нашим противником росією, митці звертаються до постановки творів Т. Шевченка на театральній сцені та в кіно.

Це стає ознакою нашого інформаційного спротиву у війні, оскільки до цього часу, який співпав з 2014 роком Майдану та початку війни в Україні, на жаль, образ Шевченка сприймався монументально, в межах шкільної програми та зацікавленістю лише невеликого прошарку спеціальної наукової спільноти та свідомих українців.

Українське суспільство сплатило кров'ю за неврахування, незнання того досвіду, який нам дістався у спадок від творчості Т. Шевченка та інших класиків української літератури. Ми програвали в інформаційній війні не тільки в нашій країні, а й по всьому світу. Про нас не знали. Однак завдяки нашим митцям та постановкам, які були презентовані з початку 2014 р., ми маємо можливість самим усвідомити творчість Т. Шевченка та презентувати себе, як цивілізоване суспільство у світі.

Проаналізував безліч драматичних, музикально-літературних та кіномистецьких проєктів, створених митцями України, починаючи з Майдану 2014 р., який співпав з 200-річчям з дня народження Кобзаря, виявилась велика зацікавленість, новий погляд на творчість Т. Шевченка, його ролі у становленні самоідентифікації української нації. Т. Г. Шевченко народився людиною обдарованою різними мистецькими талантами: художнім, літературним, і головне — людиною мужньою, з відчуттям особистої людської, мистецької гідності й великою любов'ю до своєї України. Уся його літературна творчість, починаючи з поезій, картин та графіки і завершуючи драматичними творами, присвячена боротьбі українського народу, наповнена попередженнями майбутнім поколінням про загрози колонізаторської залежності від чужинної для них цивілізації.

Масштаб особистості Шевченка в суспільстві України був переусвідомленим у зв'язку з Революцією Гідності та на тлі сучасної війни. Національною науковою та мистецькою думкою змінюється «шкільне» уявлення про Шевченка завдяки зверненню уваги суспільства на значимість його творів. Це спонукало по-новому перечитати Шевченка, про що свідчить поява численних мистецьких проєктів.

Завдяки таким театральним постановкам, як «Великий льох», «Сон», різноманітних варіантів мистецьких трактовок поеми «Катерина», і нових поглядів на особистість Шевченка в інсценізаціях матеріалів Шевченківського щоденника, листування з друзями та спогадів сучасників («Рядовий Шевченко», «Присмак останнього кохання» Київського театру української традиції «Дзеркало», «Ах! Шевченко» Полтавського драматичного театру та інші вистави з «Шевченкіани»), починає змінюватися погляд, сприйняття Т. Шевченка більшою кількістю наших громадян.

*А. Шкуренко*

### **МІФОЛОГІЧНІСТЬ ТЕАТРАЛЬНОГО МИСТЕЦТВА УКРАЇНИ (НА ПРИКЛАДІ ОБРАЗІВ МАВКИ, ВІДЬМИ, КОЗАКА-ХАРАКТЕРНИКА)**

*А. Shkurenko*

### **MYTHOLOGY IN UKRAINIAN THEATRICAL ART (ON THE EXAMPLE OF THE IMAGES OF MAVKA, WITCH, AND COSSACK-KHARAKTERNYK)**

Український театр, який є національним, має надзвичайну важливість в історії театру нашої держави — насамперед завдяки своєму створенню та існуванню. Нарешті було започатковано перший державний національний театр в історії української нації. Згаданий вище театр завадив розвитку кризової ситуації вітчизняного театру, почавши освоювати новітню українську та світову драматургію. За державної підтримки колектив Українського народного театру